

Indbydelsen til de tidligere nævnte Møder i Kvindesagens Interesse. Aaret derpaa voxede denne Forening op til „*Finsk Kvindeforening*.“ Dens Stifterinde, Fru *Elisabeth Løfgren*, som ogsaa blev dens første Formand, er den første, som i vort Land har lagt Planen til og indført et organiseret Kvindesagsarbejde. Man vil andet Steds næppe kunne forestille sig, hvad dette betyder hos os, hvor al Organisation er Stedbarn, især hos Kvinderne. Man maa heller ikke tro, at denne Forening blev hilst med Velvilje. Mange havde vistnok med Interesse fulgt Kvindesagsbevægelsen udenlands, men da den nu vovede at trænge sig nær ind paa Livet af dem i deres eget Land og i Form af en egen indenlandsk Kvindesagsforening, kunde de ikke noksom kritisere og nedsætte denne. „Den var bleven stiftet alene af Damer, som vilde gjøre sig vigtige, og for at give visse Personer Lejlighed til at glimre, den var lavet af en Klike;“ de Konservative sagde rentud: „Er Kvinderne gale? De burde allesammen giftes i Tide, saa at de ikke skulde faa Tid til at skribe op om deres Rettigheder.“ Og de gamle, fromme følte sig saarede ved, at der skulde dannes en Forening for at højne Kvindens Stilling. „Er vi da saa dybt sunkne?“ spurgte de.

„Finsk Kvindeforening“ havde med et Ord det samme at gaa igennem som alle Landes Kvindeforeninger har haft. At Modstanden vilde være større hos os end andre Steder, var naturligt, da Begrebet Organisation som sagt er saa udviklet hos os.

Det gjaldt nu ikke at bekymre sig om Kritiken men at gribe Værket an. Da Foreningens Maal var at virke saavel udad paa den almindelige Mening som indad paa Medlemmerne selv, organiseredes den demokratisk, d. v. s. den har ingen Bestyrelse, men Medlemmerne tager selv Bestemmelse om dens Anliggender. Det ses let, hvor opdragende en saadan Organisation er; naturligvis vilde den være umulig i en stor Forening med Medlemmer i hundredevis, men det ser ikke ud til, at vi af den Grund vil blive nødte til at omdanne vor Forening. At denne kun modtager kvindelige Medlemmer, er en Følge af vor særegne politiske Stilling. I Rusland er Begreberne Kvindeemancipation og Nihilisme blevne omtrent ensbetydende. En Kvindesagsforening med mandlige Medlemmer vilde rimeligvis paa højeste Steder anses for altfor mistænkelig til, at dens Statuter kunde have opnaaet Stadfæstelse.

For mit Vedkommende anser jeg det for et Held for Foreningen, thi der ligger unægtelig en Sandhed i Mrs. Stantons Ord. „Saalænge der i en Forening findes en eneste Mand, paa hvem Kvinderne kan læsse alt Ansvar og alt Arbejde, vil de gøre det og selv forblive stumme og passive.“

Hvad angaar Foreningens Program, opstilledes følgende som dens Ønskers Maal.

1) Lige Ret og Adgang for Kvinde som for Mand til at er-